

Tuhaf İŞLER Mahallesi

ASLI
ALPER

ÇİZER:
SULTAN
YARDIM

MAHALLEYE KIŞ GELDI

Kış, Tuhaf İşler Mahallesi'ne gösterişli bir giriş yaptı.

Hava **BUZZZ** gibi!

Bırrrrrr!

Bu, soğğun sesi.

Kar, günlerdir hiç durrr-maaa-daaan yağıyor.

Kar taneleri şaşkın: "Biz ne yaptık?" diyorlar ve endişe ile birbirlerine sarılıyorlar.

Kırtt Kırttt!

Bu, karın üstünde yürürken çıkan ses.

Sokaklar tuhaf hareketler ve kaplumbağa hızı ile yürümeye çalışan büyüklerle dolu.

Görev imkânsız: Düşme!

Yandım anammm!

Bu, acı dolu gerçeğe yüzleşen insanların sesi.

ViiiiiiiiiiYK!

Bu da fren sesi.

Sağa sola kayarak mahalleye giriş yapan süt kamyonuna ait.

Kamyonun poposu bir sağa savruluyor Viii-
iiiiiiYK! Bir sola savruluyor ViiiiiiiiiiYK!

Saçaklardan sarkan buzlar, düşmeden yürün-
mesi mümkün olmayan yollar, hapşırık sesleri,
öksürük sesleri, “Çocuğum donacaksın gir artık
içeriii!” diye bağırın büyüklerin sesleri...

Âdeta kış karosu gibi!

Gün, yorgunluktan pes ediyor ve yerini ak-
şama bırakıyor.

“**Yarın aynı yerde, aynı saattee!**” diye-
rek sözleşiyor çocuklar.

Kardan sıırıslıklam olmuş kıyafetler kuruması
için kaloriferlerin üzerlerine seriliyor.

Ve huzurlu bir sessizlik kaplıyor etrafı.

Sabaha kadar lapa lapa yağın kara, mutfak-
lardan yayılan ıhlamur ve zencefilli kurabiye ko-
kusu eşlik ediyor.

Anneanneler, babaanneler, teyzeler, komşu
teyzeler ve elbette halalar...

Bu ilginç yün örgütü, harıl harılll yeni bereler, eldivenler, kaşkoller örüyor.

Durmadan, durmadan, **hiçççç** durmadan.

Sonunda yorgunluk sarıyor mahalleyi. Evlerin ışıkları tek tek sönüyor, akşam da yerini geceye bırakıyor.

Ertesi sabah, Tuhaf İşler Mahallesi isminin hakkını vermeye karar veriyor.

Duydunuz **ViiiiiiiiiiYK** sesini: Süt kamyonu giriş yapıyor.

Ve mahalle halkının görüp görebileceği ennnnn tuhaf sabah başlıyor.

GİZEMLİ İZ

Muhtar Canı Tez'in gözleri, mahalle meydanındaki devasa şeyi görünce fal taşı gibi açıldı.

Daha önce görmediği bu şey karşısında hayrete düşmüştü.

Ve böylesine şaşkın haliyle de çizgi film karakterine benziyordu.

Bu şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı:

PÖRTLEK GÖZLERİ İLE BAKTI.

Gözlerini kısarak bir daha baktı.

Bir mirket edası ile boynunu uzatarak baktı.

Başını sağa yatırdı baktı, başını sola yatırdı baktı, ayaklarının üstünde yükseldi baktı, hiçbir şey anlamadı.

Zaten tek şeritli olan aklında trafik sıkışmıştı!
Beresinin altındaki kafasını kaşdı.

Gördüğü şeyin etrafında dolanmaya çalıştı.

Apar topar bir o yana koştu, bir bu yana koştu
ama tüm çabası boşunaydı. Çünkü bu şey çok
büyüktü ve etrafında dolaşması imkânsızdı.

Hiçbir şey anlamıyordu.

Bu da neydi ve nereden gelmişti?

Sorularına yanıt bulamayınca sabırsızlandı.

Sabırsızlığına da dayanamayarak öfkelenmeye
başladı.

Neydi bu tuhaf şeyyyyyy?!

İz. Evet, bu bir izdi!

Ayak izi dese... Nasıl bir ayak, bu izi bıraka-
bilirdi?

Muhtarın tuhaf hareketlerini gören mahalleli
de meydanda toplanmaya başladı. Ve tahmin
edebileceğin gibi her kafadan bir ses çıktı:

"Çocukların yeni marifetidirrrr!"

"Belediyenin işiiiiii"

"Uzaylılarrrrr!"

Ama ne çocukların ne belediyenin ne de uzay-
lıların işiydi bu.

Canı iyice sıkılan muhtar Canı Tez derin bir iç çekti. Bu tuhaf mahalle, yine başına iş açmıştı. Söylene söylene ofisine doğru yol aldı.

GÜNLER GECELERİ, GECELER DE GÜNLERİ KOVALADI.

Kar her şeyin üstünü örttü. Bir tek mahallenin ortasında ansızın ortaya çıkmış olan bu şeyin üzerini örtemedi.

